

[Svend Aage Jensby]

Der er ikke sket noget siden, der kan føre til en ophævelse af bestemmelsen, og jeg vil sige, at tiden – i Tyskland f.eks., i Sverige og vel egentlig også i Danmark – ikke ligefrem er til at udsende et signal, der giver frit løb for disse angreb på en bred masse. Det er juridisk forkert, når man hævder, at der er et strafferetligt værn i ærekrænkelsesbestemmelserne og i voldsbestemmelserne; det har hr. Ole Espersen juridisk redegjort for.

Jeg har selv deltaget i den udlændingepolitiske debat, og jeg har ikke følt min debatform indskrænket på grund af denne bestemmelse; mange andre har deltaget i udlændingebatten, og det kan man sagtens gøre på normal og anstændig vis, selv om vi har straffelovens § 266 b. Hvis Danmark er utilfreds med FN-konventionen, må man arbejde i FN for at få den ophævet, og så kan man tage stilling. Men så længe vi har FN's konvention, som vi nødvendigvis må tiltræde med den FN-politik, vi fører, kan jeg bestemt ikke støtte lovforslaget.

Jeg tænker med gru på højesteretsdommen i 1989, s. 390. Udtalelsen, der var faldet, var:

»Niggere, de skulle være fri mennesker – mand, det er jo ikke mennesker, det er dyr.«

Hvis ikke vi havde haft denne bestemmelse, ville der ikke have været en strafferetlig mulighed for at ramme personer, der siger sådan noget. Jeg tænker i den forbindelse på, at der i Normandiet ligger mange niggere, om jeg så må sige, negersoldater, der var med til at befri Europa.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil starte med at sige, at SF helt klart går imod Fremskridtspartiets forslag; så er det sagt.

At SF i de 23 år, bestemmelsen har eksisteret i den danske straffelov, har været opmærksom på forholdet mellem ytringsfriheden på den ene side og racediskrimination på den anden, er klart, og fru Birthe Rønn Hornbech har såmænd gjort SF den store ære at nævne nogle af SF's daværende ordfører Poul Dams bemærkninger i debatten i 1970-71. Hun glemte at sige, at debatten også dengang sluttede med, at SF støttede indførelsen af § 266 b.

I dag finder vi det i hvert fald helt forkert at ophæve den. Der er blevet sagt, at der er ikke sket noget siden, som skulle begrunde en ophævelse; jeg vil snarere sige tværtimod. Der er

sket noget, som gør det mere nødvendigt end nogen sinde at vi har den.

Vi skal være opmærksomme på, hvad der egentlig står. Nu har vi haft en debat om denne paragrafs forhold til injurielovgivningen og æreskrænkelser. Men der står faktisk, at ytringerne skal være rettet mod en gruppe personer. Gruppen skal gennem ytringerne trues, forhånes eller nedværdiges. Jeg kan ikke begribe, at man ikke kan føre en spændende samfundsdebat og give udtryk for alle sine meninger og de synspunkter, man har, også når det drejer sig om andre mennesker, uden at man behøver at ty til ytringer, der truer, forhåner eller nedværdiger. Jeg er bange for, at hvis man ikke kan klare debatten uden at gøre de ting, jeg lige har nævnt, trænger man til at træne sin sproglige formåen. Vi skal passe på med forråelsen hos os selv, hvis vi tyer til at anvende sådanne ytringer.

Derfor synes jeg også, det er helt forkert, at fru Birthe Rønn Hornbech drager forholdet mellem den enkelte og gruppen ind i denne debat. Det er klart, at vores grundlov kender vi, og den beskytter enkeltindividet. Den er vi glade for; den har vi, og det er godt. Men vi lever altså i en verden, hvor grupper af mennesker bliver udsat for diskrimination, nedværdigende behandling.

Jeg har haft den store fornøjelse at tilbringe tre uger i Sydafrika for nylig. Glæden, euforien over at høre til den gruppe af mennesker – det er jo ikke engang et mindretal, det er et stort flertal – der kastede forhånelsens og nedværdigelsens åg af sig ved et frit valg, var stor, men den gav også én en oplevelse af, at vores demokrati, vores menneskerettigheder, alt det, vi slås for, alt det, vi går rundt i hele verden og kæmper for fra Danmarks side, ikke kun er et spørgsmål om enkeltindivider. Det kan også være et spørgsmål om grupper.

Så synes jeg i øvrigt, det er et utrolig uhenigtsmæssigt tidspunkt at rejse debatten på fra Fremskridtspartiets side. Et fascistisk parti er kommet til regeringsmagten i Italien. Vi ved noget om nazisme og fascisme og deres syn på diskriminering af andre befolkningsgrupper. Vi ved, at der har været stigende racisme i mange europæiske lande i de senere år. Vi ved, at en række af vores indvandrere er udsat for mere diskrimination i disse år, end de var for 20 år siden. Så signalet er fuldstændig forkert.